

srpen 2008

číslo 3

SPOLEČNOST PŘÁTEL USA
SOCIETY OF FRIENDS OF THE USA
Česko – americký klub
The Czech – American Club
Na Poříčí 6, Praha 1, 110 00 Czech Republic
Tel. +420-2-2421 0813, fax: +420-2-2421 5561
www.spusa.cz

BULLETIN

NÁZORY - INFORMACE - DISKUSE - HISTORIE - DOPISY

Stalo se před 7 lety - 11. září - PAMATUJETE?

1968 - 2008

Opět jsme o jedno číslo Bulletinu starší a probíhají nám vzpomínkové události na srpen 1968 a abychom nezůstali jen u vzpomínek, tak nám je Sověti, tedy pardon, Rusové, připomněli svými tanky ve své bývalé gubernii Gruzii. Názory na tuto intervenci (tedy pomoc) v české politické reprezentaci, ale i u médií, jsou různé. Stejně různé jako po roce 1968. Zdůrazňuje se jiná realita, jiná doba, jiný průběh, jiný původce darebák (Saakašvili). Ovšem jiné nejsou ty tanky. Mají jinou siluetu, ale sedí v nich sovětské (rozuměj ruské) posádky, stejně jako v roce 1968, mrtví nejsou Češi, ale Gruzínci, což je ta jiná realita. Pokud bude tento trend směr vývoje dnešními rádobou objektivisty zachován, bude to subjektivně historický obraz, nepřihlížející k objektivní skutečnosti a je jedno, zda to bude z neznalosti věci či nepřihlídnutí k objektivní skutečnosti, z osobního zaujetí nebo, a to nejpravděpodobněji, se záměrem deformovat. Tato praxe má u nás v průběhu minulých 60 let velkou historii. Konečně i ústa nejvyšší politické reprezentace pronášejí názor, že z událostí let 1968 vyplývá optimistická zkušenost, že žádná totalita netrvá věčně a nezničí touhu po svobodě. To opravdu není nové poznání, ale bohužel jen těch živých, co totalitu přežili v klidu a pohodě. Bohužel, ty zavražděné a umučené to rozhodně nevzbudí. Tady u nás, ani v Gruzii. Mohlo by se zdát a vyplynout z logiky, že události tohoto srpna utlumí, usměrní vášně našich soudruhů, kteří odmítají radar. Opak je

pravdou. Stále vedou svoji verzi o nekulturní pakáži z Ameriky, kterou nechtějí za svými humny. Objektivita, tento fenomén nestrannosti a nezávislosti, postrádaný v této zemi od roku 1948 do roku 1989, stejně jako slova svoboda a demokracie, používají právě ti, kteří k nim nemají ani pomyslnou vazbu. Bývalí a dnešní komunisté, což je vlastně jedno. Pěstují si tato slova od roku 1989, kdy byla pronesena z balkonu „Melantrichu“ na Václavském náměstí za cinkotu klíčů. Stejně jako nejsme jako oni „láska a pravda zvítězí nad lží a nenávistí“. Připadá to, jako když byla dohodnuta předem. Byl to podnět, kterým se omlouvá totalita, agrese, jiná doba, jiné realie. Dnes mají díky havlovskému heslu svobodu, která dříve nebyla. Nemají cenzuru, která dříve byla. Takže proč ne proti radaru. Díky svobodě nás nikdo nezastaví. Srpen končí, máme odbytou Gruzii a tím by měl tradiční program pod názvem „srpen se sovětským tankem“ být vyčerpán. Zdánlivě. Bohužel, nikde není záruka, že programová agentura a její režie nezmění program a název estrády třeba na „Se sovětskými tanky v prosinci lednu březnu“ atd. Prostě kdykoliv a kdekoliv. Agentura má dlouhou tradici a je profesionální a její dávné heslo „Se Sovětským svazem na věčné časy“ je u mnohých populární dodnes, i v Brdech. Divím se jen, že ti naši představitelé, kteří nás zastupují a jsou věkem odpovídající minulé době, si nevzali poučení z druhého vtlučeného nám hesla „Sovětský svaz, náš vzor

Z OBSAHU:

- American Reflections of the Prague Spring
- Bezpečnost dopravy
- Kolik kdo bere čistého
- Jaroslav Svěcený

Změňme to!

a učitel“, že se nenaučili poznávat ruskou duši, ruské myšlení a to především, když kozáckou nagajku (nahajku) již velmi dobře známe. Rusové se totiž dosud nevzdali a hned tak nevzdají svého imperiálního myšlení, jehož diplomacie byla vždy na té nejvyšší světové úrovni. Vždy proto měli všude své páte kolony, které vytvářely mystifikace, díky jejichž existenci měli svá vítězství, své okupace. Tomu kdo by dosud pochyboval, stačilo shlédnout vysílání České televize 31. srpna ve 12 hodin, kdy bylo na pořadu interview s ruským poslancem dumy Semjonem Bagdasarovem na téma Gruzie. Pokud měl kdo pochyby o radaru, zde je ztratil. Předložený obraz by pro nezasvěcené vyzněl, že matka všech matek „matička Rus“ ochraňuje svoji napadenou suverenitu, ale zároveň dává výstrahu Evropské unii a NATO, že se postará o tvrdou odvetu, o čemž zmíněné spolky nemůžou mít pochyby, což v podtextu znamená: jste k ničemu, rozhodně ne soupeř pro nás. Po tomto koncertním vystoupení s názvem „Výstraha“ jsem přeladil na TV Prima, kde pokračoval jeden ze vzdělavců firmy „KSČ(M)“ Ransdorf ve stejném, ba ještě „hroznějším“ (není členem ruské dumy, ale jen členem v Bruselu, tím byl hrozivější). Na jeho výpady reagoval jeho protějšek ministr Vondra jediným 80 let platným výrokem u nás: Pro Českou republiku jsou největším nebezpečím komunisté. To je historická a potvrzená pravda. A pokud jde o výroky ruského velvyslance v ČR Fedotova, který konstatoval velké obavy všech Rusů z radaru v Brdech slovy: „Každá země má obavy o svoji bezpečnost. A my tento systém považujeme za hrozbu.“ Konec citátu a konstatování. 180 miliónů Rusů má obavy a 10 miliónů má být v klidu. A přitom říká „každá země“, což zřejmě znamená velká Rus a ta se s tím prý nikdy nesmíří (s radarem). Pokud by mne po těchto konstatováních někdo vyzval jít kopat základy pro radar, nerozpakoval bych se ani minutu. Evropa a celý Západ, včetně Američanů, by si měli uvědomit, že umění sovětsko-ruské manipulace dosáhlo a to již od minulého století, vrcholu, a že žádný jedinec ani skupina nemůže s bolševiky soutěžit.

Uvedu pro nás malou reminiscenci. Ten, kdo byl svědkem revoluce v roce 1945 a pamatuje fakta vizuální i hmatatelná, dospěje k jednoznačnému, logickému, objektivnímu závěru:

o Prahu bojovali Pražané a osvobodili ji Pražané za účasti 25 000 mužů plně vyzbrojených, včetně tanků a lehkých děl. Tedy armády generála Vlasova, která přijela od Zbraslavi - Berouna a již se Němci hromadně vzdávali. Díky své panické hrůze ze zajetí u Sovětů.

7. 5. 1945 byla podepsána kapitulace německých vojsk v Remeši.

8. 5. 1945 byla podepsána bezpodmínečná kapitulace Německa v Berlíně - Karlsdorfu.

8. 5. 1945 v 19 hodin 17 minut hlásí Němci v Praze, že zastavují bojovou činnost a kdo neuposlechne, bude trestán dle válečného soudu.

Kdo Vlasovce neviděl, nemluvil s nimi o informacích, kde jsou Němci, na což se tázali, kdo neviděl červenobílé trikolory na jejich německých helmách, kdo jim nepodával vodu, kdo neprocházel v podvečer 8. května 1945 pražskými ulicemi Nuslí, Pankráce a Vinohrad, ten bude věřit bolševické propagandě, pěstované 60 let.

Viděl jsem, jak přijeli na náměstí Bratří Synků (dnes) ruské tanky 3. a 4. tankové armády ukrajinského frontu 9. května okolo 9. hodiny ráno. Na pankrácké pláni (Náměstí hrdinů) střelily dvě německé ženy civilistky ze střešního okna na lidi, shromážděné na pláni. Byli dva mrtví. Ozbrojení lidé z barikád je dovlekli dolů a zde před davem zastřelili. To jsou fakta z Pankráce, Nuslí a Vinohrad. Chiméra, vtloukaná národu 40 let, má úspěch. Stejný úspěch měly akce „Babice“, politické procesy, ovšem menší úspěch mělo osvobození Plzně Sověty. Demarkační čára pro 3. armádu gen. Pattona byla chyba gen. Eisenhowera, protože nebyt jeho velkomyslnosti k ruským spojencům, mohli tu být Američané 8. května po půlnoci. 7. května ve 21.30 hodin vyrazila skupina amerických obrněných vozů do Prahy a dorazila ve 23.15 hodin do Bartolomějské ulice, kde ve sklepě byl generální štáb povstalců generála Kutlvašra. Američanům velel major Carl O. Dowd. I když Patton dostal od „Ika“ rozkaz postupovat do Čech, případně až do Prahy v případě nutnosti, bylo mu to zakázáno poté, co Eisenhower dostal od náčelníka gen. štábu Sovětů generála A. I. Antonova klamnou, tedy lživou zprávu, že ruské tanky jsou před Prahou. Generál Bradley, nadřízený Pattona, jej přiměl respektovat demarkační čáru. Dnes bychom měli respektovat staré do-

bré přikázání a nedopustit, aby se kozácký kůň opět napil z Vltavy. I když ten kůň za to nemůže. Jsme poučeni nebo budeme věřit ruským carům, ať již mají jakékoliv jméno, titul, funkci pro klamání světa. Ruské impérium bude mít vždy, a to vyplývá z tradice a nezměněného myšlení davu, jen cary, bojary a mužiky. Tradice je pro Rusy svatá a „mamička Rus“ je matka všech Rusů, která se stará o všechny své poslušné i neposlušné děti (těm napráská a přivede je k rozumu a poslušnosti). Proto může ministerský předseda přes televizi CNN svým dětem, ale i světu, o kterém si myslí, že patří do rodiny, vtoukat do hlavy, že konflikt v Gruzii je dílo Američanů. Jeho děti (matky velké Rusi) poslechnou, aby nedostaly nagajkou. A svět? To se uvidí. Evropa se jen může divit, jaké byly myšlenkové pochody jejich politiků, když schvalovali strategické smlouvy s ruským mocnářstvím v minulém století. To platí ovšem i o těch našich od dob před druhou světovou válkou. Vždy ve svých projevech tato evropská elita prezentovala „Ruského medvěda“, který má artrózu ve všech svých kloubech a není schopen pohybu. Ovšem zapomněli, že myšlení se ta artróza netýká. Jejich představu papouškovala média všeho druhu a dodnes nepřiznala, jak ta představa byla zvrácená. Zvrácená natolik, že přivedla Evropu tam, kde je dnes.

Velké Evropě, prezentované značkou „EU“, může ten chromý medvěd diktovat, jak se mu líbí. Značka „EU“, je vyzbrojená moderními armádami, které ovšem nejde koordinovat. Tato směšná válečná moc má jednu historickou paralelu. Může zůstat bez pohybu jako armáda v Ardenách, kdy chyběl benzín. Lze oponovat snahou, kterou ČR vyvíjí, snížit závislost na dodávkách z Ruska. Ano, snaha je, ropovod IKL-TAL, velkokapacitní zásobníky, budované v současnosti. To vše je dobré pro mírovou sezónu, ale v případě ohrožení jsou jiné podmínky. Stačí jedna sabotáž na jeden zásobník a obsah je ztracený. Utopie? Snad, ale možné to je, zvláště při existenci páté kolony.

V současnosti stačí, aby jeden soudruh zavřel kohoutek přívodu ropy a druhý mužik otočil závěr ruského plynu. A kde je EU a NATO? Zbývá konstatovat, že zdraví ruského medvěda je velmi dobré a jak známe i my z historie, hrdá Gruzie doplatí na sladkou Francii, která velkodušně prohlašovala z pozice rádky velmoci (kterou dávno není), že Rus ponese následky, a která tato svá prohlášení vzala zpět, ovšem, kdo čekal něco jiného, byl v lepším případě naivní, v tom druhém hlupák. Stejnou inter-

pelaci potvrdili i Němci. A snad jen hrdý Albion zachoval tvář jako bývalá koloniální velmoc. Trval na postizích proti tomu medvědovi, který po absolvování letitých lázní, které si z Evropy udělal, ztratil tu svou artrózu. Evropa se sice může pro vlastní uspokojení vydávat za velmoc, ale svými činy v současnosti dokazuje, že nemá ani na to, aby si to mohla myslet. Může jen kvitovat spokojeně chrochtání velvyslance Fedotova, že je spokojen se summitem v Bruselu, kde vyplynulo, že je nutné jít cestou dialogu. Přeloženo do ruštiny - „my tanky a vy Evropa vstupujte a hodnotte v kontextu historického vývoje.“ Ten, kdo žil čtyřicet let s bolševikem za zadkem (jako východní satelity) jejich filozofii zná a může se divit. Alespoň ten slovník mohli změnit. Ale oni věří, že to někdo spolkně.

My, Česká republika, máme jedinou zbytkovou šanci v rámci obrany.

1. Nespoléhat na Evropu s její dávno proslou zárukou spolehlivosti a pofidérními velmocemi a ve spolupráci s jedinou spolehlivou a akce schopnou supervelmocí v rámci spolku NATO, Spojenými státy, postavit radar (který podle pana Fedotova by mohl, nedej bože, někdy v budoucnosti - neví kdy - i navádět rakety na tanky mamičky Rusi/.

2. Přát Americe pána z Arizony, který říká: „Jsem stará páka, která má víc jizev jak Frankenstein, ale pár věcí jsem se v životě naučil.“ Lze jen dodat, že má i zkušenosti s khaki uniformami, které mají na čepici rudou hvězdu. Zná jejich praktiky, jejich faleš, jejich krutost, jejich žaláře, kde strávil jako zajatec (pilot ve Vietnamu) pět krutých let. Ví, že se jim neustupuje. S nimi se bojuje. Je to praxe, která se vykupuje potem a krví (jeho jizvy). Plus nejen pro Ameriku, ale záruka pro celý svět. Pokud budeme citovat poslední zprávy, je zřejmé, že my ty záruky potřebujeme!!

11. září generál Solovcev: *Naše rakety budou zaměřeny na cíle v Česku a Polsku.*

12. září ministr zahraničí Lavrov: *Budeme chtít od Američanů záruky, že obranný štít (radar) nebude zaměřen na Rusko.*

12. září prezident matky Rusi: *Po Gruzii je prioritou modernizace armády.*

Z toho vyplývá, že nebudeme čekat, či ruce rozhoupají zrady zvon, jak se ptá pan Hałas v roce 1938 ve sbírce „Torzo naděje“. Že nepotřebujeme a nechceme další čtyři falešné komunistické hrdiny, kteří jeli podepsat zradu do Moskvy v roce 1968. Co potřebujeme? Radar!!

Bláha

Bezpečnost dopravy

Současná hrozivá čísla nehodovosti na našich komunikacích jsou daní, kterou lidé platí za pohodlí a rychlost přepravy, dostupnost zboží a služeb, ale i za komunisty zanedbávaný rozvoj komunikačních sítí všeho druhu. Při současném nárůstu počtu aut a množství přepravovaného zboží tyto zastaralé silnice to nezvládají.

Denně sledujeme narůstající počty nehod na našich silnicích, počty mrtvých, zraněných a materiální škody už dosahují hrozivé výše, další růst už může znamenat, že budeme těmito následky všichni výrazně ekonomicky zatíženi. Nelze si přece myslet, že viníci těchto škod způsobené škody nahradí. Náklady na životní potřeby a léčení invalidních občanů, zajištění osiřelých rodin a péče o osoby s trvalými následky nás stojí stále více peněz, které by bylo možné využít efektivněji.

Stálý nedostatek financí, problémy se špatnou evidencí pozemků z komunistické éry, sabotáže různých rádooby ekologických skupin, bůhví odkud placených, novou výstavbu zdržují a prodlužují. Pokud někdo a to dokonce ve skupině osob, upřednostňuje např. systy a pulce před zdravím lidí, je to mírně řečeno krátkozraké i vůči jeho potomkům a rodině. K tomu bych chtěl dodat pro ochránce zvířat, že nemám nic proti pulcům a systlům, ale nemám rád, když se mnou chtějí kamarádit.

Avšak i na mizerných silnicích se dá dle některých „odborníků“ jezdit bezpečně a to pomalu za „traktory“ na „vlásenkách“, přes výmoly a v zácpě, je třeba však dát pozor na nepostižitelné magory, kteří vás „sestřelí“ na nejbližší křižovatce, aby si mohli udělat zářez na volantu - pojišťovna jim to přece tak jako vždy zaplatí a jejich „obrnětec“ to bez větších škod přežije. Tito řidiči, kteří si léčí své pošramocené sebevědomí agresivní jízdou stylem „vlevo-vpravo-brzda-plyn“ (skuteční „machři“ při tom dokáží dodržovat dopravní předpisy) nutí ostatní řidiče rychle a nepředvídatelně reagovat a tak často vznikají „řetězové nebezpečné situace“.

Teď si asi mnozí z vás říkají, tak tohle všechno známe, ale co s tím. Z uvedeného je zřejmé, že policejní kontroly na silnicích s tím samy těžko něco zможou a tvoří pouze jeden z článků celého dopravního systému. Aby bylo možné problémy v dopravním systému řešit, je nejprve třeba tento systém analyzovat a zjistit, na kterých faktorech je závislý, pokusme se tedy o to.

Bezpečnost v dopravě je především závislá na:

1) Chování účastníků provozu

(jak se chovají lidé k sobě ve společnosti, tak se chovají i na silnici)

2) Kvalita komunikací v závislosti na hustotě provozu

(dána investicemi státu a obcí do výstavby komunikací a kvalitou právního systému státu pro tuto výstavbu)

3) Kvalita dopravního značení a dopravních předpisů

(viditelnost za všech klimatických podmínek, srozumitelnost, jednoznačnost, umístění, množství, reakce značení na momentální dopravní situaci, kvalitní zákonné předpisy)

4) Kvalita dopravních prostředků

(stáří, technická úroveň, dostupnost servisu, cena náhradních dílů a práce, kvalita a intervaly technických kontrol)

5) Kvalita a kvantita dopravních kontrol

(kamery, radary, silniční kontroly, zaměřené také na chování řidičů, technické vybavení)

6) Kvalita právního systému státu

(rychlost a schopnost odhalovat a postihovat pravé viníky účinným způsobem)

7) Kvalita pojišťovacích systémů

(drastické finanční postihy a vysoké bonusy, vyřazení ze systému, spektrum pojištění, výše povinného pojištění také podle ceny vlastního vozu)

8) Klimatické podmínky

(stálý rizikový faktor, riziko lze snížit technickým vybavením vozu, komunikace a reagujícími výstrahami)

9) Pravidelné zdravotní a psychické kontroly řidičů

(auto je také smrtící zbraň, tyto kontroly schopností řídit by měly být nařízeny po každé zaviněné i nezaviněné nehodě)

Závěrem lze říci, že k řešení problémů s dopravním systémem je třeba, aby sami lidé začali přemýšlet o nápravě a nutili prostřednictvím svých poslanců státní správu k rychlému, komplexnímu a kvalitnímu řešení, byť postupnému. Jedině tak je možné dosáhnout nápravy dříve, než budeme všichni jezdit na invalidním vozíku nebo o berlích a sociální dávky budeme utrácet v nemocnicích a léčebnách, protože státní a obecní správa místo investic do dopravního systému bude mít tak jako dosud, stále něco potřebnějšího nebo důležitějšího.

červenec 2008 J. Holub

„American Reflections of the Prague Spring“ A Lecture by Historian

Edward Luttwak

Dne 20. 8. 2008 se v Americkém centru, Tržiště 13, na Malé Straně konala přednáška amerického vojenského historika Edwarda Luttwaka „Americké pohledy na Pražské jaro“ a to u příležitosti 40. výročí okupace Československa sovětskými vojsky. Současně byla tamtéž otevřena výstava fotografií této události od novináře a pracovníka televize pana Dušana Neumanna, který po srpnu emigroval a pracoval v USA, takže tyto unikátní snímky dosud nebyly u nás publikovány.

Vlastní přednáška pana Luttwaka nám nic nového a převratného nepřinesla, pouze nám utvrdila poznatky, které jsme již v průběhu doby získali. O obsazování Československa sovětskými vojsky a vojsky jeho satelitů se v podstatě americká administrativa dozvěděla ze svých zpravodajských zdrojů jen několik hodin před vlastní invazí. V podstatě stačili uvést do pohotovosti jednotky NATO (nejen US Army), které zaujaly pozice od Baltu po Rakousko a Švýcarsko a vyčkávaly, kde se Rusové zastaví. Důvod k tomu, aby u nás zasáhly a pomohly udržet demokratizační proces, žádný neměly, protože je nikdo o to nepožádal. Naši představitelé tehdy stále jen hovořili o tom, že jsme nedílnou součástí světa socialismu a Varšavské smlouvy. Z jeho osobního pohledu jako ještrába americké politiky, mělo být tehdy více hořících ruských tanků (o kterých mimochodem prohlásil, že se velmi dobře zapalují) event. dalšího aktivního odporu, protože podle jeho názoru by pak vyjednávací pozice byly poněkud lepší a také i následná tzv. normalizace by byla mírnější. K takovému úvahám jej v podstatě vedla situace, tak jak se vyvinula v Maďarsku. Přednáška i následná diskuse byla pohledem na nás zvnějšku a tedy vždy užitečným k tomu, abychom si mohli korigovat některé své názory, báje a mýty.

Pan Edward Luttwak je členem think-tanku CSIS, byl poradcem ministerstev obrany a zahraničí, Národní bezpečnostní rady, armády, námořnictva a letectva USA. Studoval a titul PhD. získal na Johns Hopkins University, hovoří také několika jazyky (francouzština, italština a španělština). Často přednáší na univerzitách a vojenských akademiích i v zahraničí. Napsal a vydal také několik knih - The Grand Strategy of the Roman Empire (1976 a 2005), Turbo-Capitalism: Winners and Losers in the Global Economy (1999), Endangered American Dream (1993), Coup d'etat (1985), které byly přeloženy do 14 jazyků. Jeho poslední edice byla - Strategy: The Logic of War and Peace. Přispívá také do časopisů Washington Quarterly a Geopolitique (Paris).

L. Janča

Článek, který si již nepřečtete

Je bohužel mojí smutnou povinností oznámit členům SP USA, že zemřel člen naší pražské pobočky pan

Ing. Přemysl Urbánek,

zakládající člen Společnosti přátel USA po roce 1989. Patřil do té skupiny členů, která se aktivně podílela na jejím životě. Jeho příspěvky do Bulletinu měly vždy co říci k problémům jak společnosti SP USA, tak k běžnému životu. Věděl jsem, že pokud zavolám jeho číslo do Akademie věd a požádám o jeho názor nebo článek, bude mi vyhověno. Bohužel článek, který mi slíbil při našem posledním setkání, se k vám na stránkách Bulletinu nedostane.

Takže Přemku, budeš nám chybět.

Za výbor pražské pobočky Jar. Bláha

Kolik kdo bere čistého

Po přečtení článku v našem denním tisku, zabývajícího se možností koupě os. vozu Škoda Fabia příslušníky různých států světa za jejich roční čistý plat, jsem byl překvapen. To, že Češi a ostatní bývalí příslušníci tzv. východ-

ního sovětského bloku se umístili na posledních místech mě nepřekvapilo, ale překvapilo mě umístění amerických občanů ve spodní části tabulky. Náš trvalý pocit o vysokých příjmech Američanů, kteří mají na rozdávání, se tak rozplývá. Na vysvětlenou je třeba dodat, že hrubý příjem Američanů podstatně převyšuje hrubý příjem průměrného Evropana, avšak je zatížen vysokými daněmi. Mezi hlavní důvody tohoto stavu patří určitě náklady na vědu a výzkum, školství a zdravotnictví, sociální politiku, které jsou jedny z nejvyšších na světě, ale i na armádu a bezpečnost. Prostředky vynakládané na potlačení terorismu a snah některých nestabilních států o získání zbraní hromadného ničení, jsou spolu s podporou demokratizačních procesů a hospodářského rozvoje v těch státech, obrovské a značně zatěžují rozpočet USA. EU a další demokratické státy se však na těchto nákladech nedostatečně podílejí a spoléhají se na americkou pomoc, přestože jsou těmi problémy samy přímo ohroženy. Potom, jak je zřejmé, občané některých států mohou disponovat vysokou kupní silou, neboť jsou minimálně zatíženi výše uvedenými náklady, které však nesou jejich sousedé a USA.

Tato tabulka působí paradoxně ve světle výsledků 2. světové války, která byla rozhodnuta obrovskou materiální převahou západních spojenců, hlavně však téměř zdarma poskytovanou materiální podporou Evropě a Sovětskému svazu ze Spojených států, které navíc vedly ještě válku v Tichomoří.

Z výše uvedeného vyplývá, že některými ekonomy prosazované snižování daní jako důvod pro zvýšení výkonu ekonomiky, je z dlouhodobého hlediska diskutabilní a výkon ekonomiky je mimo jiné spíše dán vysokým výkonem zaměstnanců a úrovní podnikatelského prostředí. Závěrem lze bohužel pouze konstatovat, že občané USA stále doplácí svou životní úroveň na neschopnost Evropy zajistit si alespoň u sebe a ve svém okolí pořádek a bezpečnost.

Země	Kolik vydělají občané ročně čistého v Kč
1. Švýcarsko	870 600
2. Norsko	866 800
3. Lucembursko	793 225
4. Velká Británie	754 100
5. Nizozemsko	678 950
6. Japonsko	669 875
7. Dánsko	663 925
8. Irsko	635 325
9. Německo	617 950
10. Rakousko	615 525
11. Austrálie	613 500
12. Island	604 600
13. Švédsko	595 000
14. Finsko	584 100
15. Francie	565 900
16. Belgie	550 150
17. Kanada	530 350
18. Korea	483 700
19. Nový Zéland	441 850
20. Itálie	435 950
21. Španělsko	425 629
22. USA	420 225
23. Řecko	406 750
24. Portugalsko	274 975
25. Česko	187 536
26. Turecko	167 425
27. Polsko	141 450
28. Slovensko	131 100
29. Maďarsko	119 500

Pramen: OECD, Social and Welfare Statistics, Benefits and Wagens 2007

září 2008 J. Holub

Jaroslav Svěčený

S houslovým virtuózem Jaroslavem Svěčeným jsem se poznal v roce 1980, tehdy mu bylo necelých dvacet let a byl na počátku své ambiciózní kariéry. Nacvičovali jsme tehdy a nahráli na klasickou dlouhohrající profilovou desku skvělou skladbu Zdeňka Lukáše „Jaro se otvírá“, on jako sólista, já druhý tenor, člen Pražského pěveckého sboru Smetana. Od té doby jsem sledoval zpozvdálí jeho strmou koncertní kariéru, jeho úspěchy umělecké i společenské. A pokud to bylo možné, zúčastňoval jsem se pravidelně jeho pražských koncertů.

Uvítal jsem proto jeho zájem o Společnost přátel USA a nabídl mu členství v pražské pobočce. Současně jsem mu doporučil kurzy angličtiny ve Vzdělávacím středisku SP USA. Angličtinu potřebuje, zejména při svých častých zahraničních koncertech. Ale je v tom také značný problém, někdy má tak nabitý program, že může studovat jen individuálně.

Pro naše členy, kteří Jaroslava Svěčeného třeba tak dobře neznají, přidávám několik dat a informací. Narodil se v r. 1960 v Hradci Králové, lásku k houslím pochopil od svého dědečka, který byl kapelník a houslista. Je absolventem pražské konzervatoře a Akademie múzických umění, žákem prof. Františka Pospíšila a prof. Václava Snitila. Zdokonaloval se na mistrovských kurzech u slavných světových virtuózů Nathana Milsteina a Gideona Kremera.

Zcela výjimečný a originální je jeho koncertní a nahrávací projekt „Slavné české housle čtyř staletí“ (17.-20. stol.), ve kterém mapuje kompletní historii českého mistrovského houslařství v rámci celé Evropy. Natočil celkem pět kompaktních disků (letos připravuje šestý), kde ve skladbách českých a světových autorů představuje celkem 36 mistrovských houslí. V rozsáhlých bukletech ve třech světových jazykových mutacích uvádí často premiérová data a životopisné údaje českých houslařů a jejich propojení s dalšími evropskými mistry.

Tento rozsáhlý projekt představil J. Svěčený na koncertech v mnoha zemích světa. Unikátní kolekce českých houslí zazněla v jeho provedení například v USA v New Yorku, Washingtonu, Chicagu, ale také v Los Angeles (Beverly Hills) a San Francisku. Kanadské turné se zaměřilo na důležitá kulturní centra Toronto, Ottawu, Edmonton, Montreal a Calgary. Dále byly

skvělé nástroje českých houslařů prezentovány v Německu, Rakousku, Belgii, Švýcarsku, ve Spojených arabských emirátech a v Turecku.

J. Svěčený propaguje českou hudbu všech epoch. V listopadu 2007 byl pozván do Mexika na prestižní mezinárodní festival v Morelii a představil na něm výhradně česká díla (Benda, Dvořák, Fibich, Suk, Janáček, Kocian). Festival byl v loňském roce věnován Evropské unii a mexičtí hudební odborníci na něj pozvali špičkové interprety ze 20 zemí. Podobný koncertní pořad prezentoval již J. Svěčený v roce 1996 v Indii (ve spolupráci s tamní nadačí Zubina Mehty) a v dalších letech v Jordánsku, Libanonu, Egyptě, Alžírsku, Libyi a Brazílii. V současné době absolvoval novou koncertní cestu do Jordánska.

Zeptal jsem se našeho nového člena, odkud má nejpozoruhodnější zážitky z koncertů, co se týče prostředí. Na prvním místě jmenoval koncert v Mexiku, na Sluneční pyramidě v Teotihuacánu. Nezapomenutelná jsou pro něj vystoupení v římském amfiteátru v centru hlavního jordánského města Ammánu nebo v dalším amfiteátru u skalního chrámu Petra. V protikladu k tomu má také hluboké zážitky z koncertů v jeskyních. Často hrával v Moravském krasu, v Punkevní jeskyni u Punkevního jezírka nebo v dómu ve Sloupsko-Šošůvské jeskyni. Také má niterný vztah k Chýnovské jeskyni u Tábora.

J. Svěčený je také výborným organizátorem. Pod jeho vedením se každoročně v březnu konají „Smiřické svátky hudby“, v květnu koncerty v rámci tradiční mezinárodní soutěže mladých houslistů „Kocianovo Ústí“ v Ústí nad Orlicí, v červenci „Tóny Chodovské tvrze“ (letos 6, v loňském roce 10 zajímavých koncertů). Navíc se věnuje výchově mladých houslistů, každé léto vede mezinárodní kurzy na zámku v Klášterci nad Ohří, ale také v Německu a v Brazílii.

A co bys, Jaroslave, vzkázal našim členům ze Společnosti přátel USA? „Srdečně je zvu na koncerty vážné i populární hudby do koncertní kavárny VIOLINO v Krakovské ulici na Praze 1.“ Na vysvětlenou musím dodat, že tuto kavárnu vybudovalo z bývalého tanečního klubu pět nadšených hudebníků a že v Praze a v širokém okolí nemá obdoby. Z vlastní zkušenosti mohu potvrdit, že výběr koncertů je mimořádně hodnotný. Moje spolupráce s Jaroslavem Svěčeným bude korunována jubilejní událostí, kruh se uzavírá. V lednu 2009 oslaví Pražský pěvecký sbor Smetana (o jeho koncertním turné po USA jsme Vás informovali v dřívějších číslech Bulletinu v r. 1996) 100. výročí svého založení a na programu slavnostního koncertu 4. dubna 2009 v Rudolfinu bude Lukášova populární skladba „Jaro se otvírá“ se sólistou Jaroslavem Svěčeným.

Ing. Josef Klička

SPOLEČNOST PŘÁTEL USA
SOCIETY OF FRIENDS OF THE USA
Česko – americký klub

The Czech – American Club
Na Poříčí 6, 110 00 Praha 1, Czech Republic
tel.: 224 210 813

REDAKCE: J. Bláha, BULLETIN SP USA
mobil: 721 910 475
e-mail: blaha.jaroslav@centrum.cz
Na Poříčí 6, 110 00 Praha 1, CZECH REPUBLIC